వెనుతిరగని వెన్నెల

- డా. కె.గీతా మాధవి

జరిగిన కథ: అమెరికాలో తన తల్లికి స్నేహితురాలు, స్త్రీలకు సహాయం చేసే సంస్థ "సహాయ"ను నడిపే ఉదయినిని కలవడానికి వస్తుంది సమీర. నాలుగు నెలల గర్భవతైన సమీర, తనకు విడాకులు తీసుకోవాలని ఉందని, అందుకు దోహదమైన పరిస్థితుల్ని చెపుతుంది. ఉదయిని "తన్మయి" కథ చెపుతాను, విన్నాక ఆలోచించుకోమని చెప్తుంది సమీరతో. చుట్టాల పెళ్లి లో కలుసుకున్న తన్మయి, శేఖర్ లకు పెద్దవాళ్ల అనుమతితో పెళ్లిజరుగుతుంది. పెళ్లయిన మరుక్షణం నించే శేఖర్ అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. మొదటి సంవత్సరంలోనే అబ్బాయి పుడతాడు. శేఖర్ తో ఒక పక్క కష్టాలు పడుతూనే తన్మయి యూనివర్శిటీ లో ఎమ్మే పాసయ్యి, పీ.హెచ్.డీ లో జాయినవుతుంది. శేఖర్ తో ఎన్నో రోజులు పోరాడి, చివరికి తన్మయి విడిపోతుంది. హైదరాబాదుకు దగ్గర్లో తన్మయికి లెక్చరర్ గా ఉద్యోగం వస్తుంది. చిన్ననాటి స్నేహితుడు ప్రభు అనుకోకుండా ఎదురయ్యి పెళ్లి చేసుకుంటాడు.

56

పెళ్లయిన మొదటి రాత్రి ప్రభు దు:ఖంతో భారమై, దిగులుగా గడిచింది తన్మయికి.

ఉదయం లేస్తూనే తన్మయి కళ్లలోకి చూడలేనట్లు కళ్లు దించుకుని "నిన్ను నిరాశ పరిస్తే నన్ను క్షమించు" అన్నాడు.

పెళ్లయితే చేసుకున్నాడు గానీ అతని మనస్సులో అపరాధభావన వెంటాడుతోందని అర్థమైంది తన్మయికి.

తన్మయి నెమ్మదిగా అతని తల నిమిరి "ఫర్వాలేదు, ముందు మన సమస్యలన్నీ చక్కబడనీ" అని బాబుని తీసుకురావడం కోసం తాయిబా దగ్గిరికి వెళ్లింది.

తాయిబా ఏదో నవ్వులాటగా అనబోయి, సీరియస్ గా ఉన్న తన్మయి ముఖాన్ని చూసి ఆగిపోయింది.

"థాంక్స్ తాయిబా, రాత్రి వీణ్ణి చూసుకున్నందుకు" అంది తన్మయి.

"ఇగో మేడమ్, నాల్నాళ్లు ఈడనే పంటడులే" అంటున్న తాయిబా వైపు చూసి "ఫర్వాలేదు" అని చిన్న నవ్వు నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో నిర్లిప్తత తాయిబా గమనించిందో లేదో తెలీదు గానీ తన్మయి కళ్లు దించుకుని అక్కడి నుండి వచ్చేసింది.

"ఇంట్లో ఉంటే ఇలాంటి ఆలోచనలు త్వరగా వదలవు" అనిపించి బాబుని స్కూలుకి పంపించి తను కూడా త్వరగా కాలేజీకి తయారయ్యింది.

తాళం వెయ్యబోతూ లోపలికి చూసింది. ప్రభుకి పెట్టిన లంచ్ బాక్సు వంటింటి గట్టు మీదే ఉంది.

పెళ్లి చేసుకోకముందే ఇవన్నీ ఊహించే, ఇతన్ని సంవత్సరం పాటు ఆలోచించుకోమని చెప్పింది. ఇన్నాళ్లు ఆగిన తర్వాత కూడా తనే కావాలనుకుని వచ్చి ఇంకా ఎందుకు బాధపడ్తున్నట్టు? ఇతనికి అపరాధభావన ఎందుకు వెంటాడుతున్నట్టు? ఎవరితో చెప్పలేకుండా, ఎవరినీ ఒప్పించలేకుండా పెళ్లికి ఎందుకు సిద్ధపడినట్టు?

ఏదేమైనా సిద్దార్థ అన్నట్టు "తను అతనికి సరిపడా సమయం ఇచ్చింది. అయినా అతను బాధ పడడం తనకు సంబంధం లేని విషయం. ఇదంతా తన సమస్య కాదు, అతని సమస్య".

కానీ అలా కొట్టిపారేయడానికి సాధ్యం కావడం లేదు తన్మయికి. ప్రభు సమస్యలన్నీ తన జీవితంతో ముడిపడి ఉన్నవే మరి!

కాలేజీకి బండి మీద వెళ్తున్నంత సేపూ "అతను ఈ పరిస్థితుల నుంచి త్వరగా తేరుకోవాలంటే ఏం చెయ్యాలా అని" ఆలోచించసాగింది.

బస్టాండు దాటుతూండగా పరిచయమైన ముఖమేదో తననే చూస్తున్నట్టనిపించి వెనక్కి చూసింది. హైదరాబాదులో ఉండే పెద్దమ్మ భర్త. ఇక్కడెందుకున్నాడు? వెనక్కి వెళ్దామా అని ఒక్కసారి ఆలోచించి, విరమించుకుంది. ఎప్పుడెళ్లినా ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడడం ఇష్టం లేనట్లు మొహం పెట్టుకుని ఉంటాడు. ఇప్పుడు వెనక్కి వెళ్తే మాత్రం పలకరిస్తాడా! బండి అనుకోకుండా ఆగిపోవడం తో పక్కకు తీసి కిక్కు కొడుతూ అద్దంలో చూసుకుంది. బయలుదేరే హడావిడిలో చూసుకోలేదు. పసుపుతాడు, మంగళ సూత్రాలు బయటికి వేళ్లాడుతున్నాయి. ఆయన చూసి ఉంటాడా? అందుకేనా అలా చూస్తున్నాడు తన వైపు? ఇప్పుడు ఇంటికెళ్లి పెద్దమ్మకు చెపితే ఆవిడ అమ్మకు ఫోను చేసి చెప్పక మానదు. తనంతట తనుగా చెప్పకుండా ఇలా ఎవరి ద్వారానో తెలిస్తే తల్లిదండ్రులకి కోపం రాకమానదు. అసలే ఒక పక్క ప్రభు వాళ్ల వాళ్లకు తెలిస్తే ఏం గొడవ అవుతుందోనని భయపడుతున్నాడు. ఈ సమయంలో తన వాళ్లకు తెలిసి వీళ్లు ప్రభు మీదికి గొడవకు వస్తే?

కాలేజీకి వెళ్లిన తర్వాత కూడా తెగని ఆలోచనలతో చెమటలు పట్టసాగేయి. సమయానికి సిద్దార్థ కూడా రాలేదు ఆవేళ కాలేజీకి. ఎవరో చెప్పేలోగా తల్లిదండ్రులకి తనే ఫోను చేసి చెప్పాలని నిర్ణయించుకుంది.

★★★

ఫోను ఎత్తి అట్నించి నిశ్శబ్దంగా వింటూంది జ్యోతి. తల్లిదండ్రులకి వార్త తన ఫోను కంటే ముందే తెలిసిందని గ్రహించింది తన్మయి.

ఆశ్చర్యకరంగా తన్మయి చెప్పింది శాంతంగా విని " సర్లే, మీ ఇద్దరికీ పెళ్లి జరగాలని రాసి పెట్టి ఉంది. ఇక అంతా మంచే జరగాలని కోరుకుందాం, కానీ ఏమోనమ్మా ఇదంతా ఎక్కడికి దారితీస్తుందో, జాగ్రత్తమ్మా" అంది జ్యోతి.

తండ్రి మాట్లాడనే లేదు.

ఇంటికి రాగానే "హమ్మయ్య ఒక భారం తీరింది" అనిపించింది తన్మయికి.

ఇంత సులభంగా తల్లిదండ్రులకి తను చెప్పగలుగుతుందని, వాళ్లు ఒప్పుకుంటారని అనుకోలేదు.

“తనని చూడడానికి వచ్చినపుడు ప్రభుని చూసి మరి అంత రాద్ధాంతం ఎందుకు చేసేరో?! ఈ పెద్దవాళ్లు ఎప్పుడూ ఓ పట్టాన అర్థం కారు.”

తన వాళ్లు ఒప్పుకున్న సంగతి ప్రభుకి తెలిస్తే ఎంతో సంతోషిస్తాడు. ఇక ప్రభు వైపు వాళ్లు కూడా ఒప్పుకుంటే చాలు. కాదు కాదు, ప్రభు తన వాళ్లని ఒప్పించగలిగితే చాలు. మొహం కడుక్కుని కాటుక, బొట్టు పెట్టుకుని ఏదో కొత్త సౌందర్యంతో తళుక్కున మెరిసిపోతున్న తల్లిని అదే పనిగా చూస్తున్న బాబుని అడిగింది.

"ఏంటమ్మా అలా చూస్తున్నావు?"

"ఊహూ" అని తలాడించి మంగళ సూత్రాల్ని చేత్తో ముట్టుకుని గలగలా మోగించి కిలకిలా నవ్వేడు.

దగ్గిరికి తీసుకుని ఒళ్లో కూచో బెట్టుకుని "ఇక మీదట ప్రభు అంకుల్ ని నువ్వు "డాడీ" అని పిలవాలి" అంది.

తలాడించేడు కానీ అర్థం కానట్టు చూసేడు.

"ఎందుకంటే ఇప్పుడు అమ్మా, అంకుల్ పెళ్లి చేసుకున్నారు. ఇక మీదట మనం ముగ్గురం ఎప్పుడూ కలిసే ఉంటాం. సరేనా?" అంది.

"ఊ.." అని "మరి నాన్న?" అన్నాడు.

"మీ నాన్న మన దగ్గిర నుంచి ఎప్పుడో వెళ్లిపోయాడు కదా. పైగా వేరే ఎవర్నో పెళ్లి కూడా చేసుకున్నాడు. ఎప్పుడూ మన దగ్గిరికి రాడు, రాకూడదు. ఇప్పుడు మనం ముగ్గురం ఒకటి. ఇక ప్రభుయే నీకు డాడీ" అంది.

వాడి చిన్ని మనసుకి ఏం అర్థమయ్యిందో, ఎంత అర్థమయ్యిందో తెలీలేదు కానీ ఆ సాయంత్రం ప్రభు రాగానే "డాడీ" అని దగ్గిరికి వెళ్లేడు.

ప్రభు నవ్వుతూ "ఏవిటి వీడు పిలుపు మార్చేసేడు?" అని వాడి వైపు తిరిగి "అయినా ఇదే బావుందిలే. అలానే పిలువు" అన్నాడు.

తన్మయి తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకోవడాన్ని అతి మామూలుగా తీసుకుంటున్నట్టు " మీ వాళ్లు ఒప్పుకోవడంలో ఆశ్చర్యం లేదులే" అంటూ వాకిట్లో బాబు సైకిలు వైపు చూస్తూ, "ఏవిటీ నవతా ట్రాన్స్ పోర్ట్ లో సామాన్లు వచ్చేసేయా?" అన్నాడు.

"ఊ" అంది టీ కప్పు చేతికిస్తూ ప్రభు మాటకి అర్థం ఏవిటో ఆలోచించడం కూడా ఇష్టం లేదు తన్మయికి. ఏదేమైతేనేం తనని అర్థం చేసుకుంది తల్లి. అదే తనకి పదివేలు.

తల్లిదండ్రుల దగ్గిరే వదిలేసిన డబల్ కాట్, డ్రస్సింగ్ టేబుల్, టీ.వీ, వంట సామగ్రి వంటి సామాన్లు ఇప్పటికి తెప్పించుకోవలసిన అవసరం పడింది. ఇక పరుపు, బాబుకి వేరే వైరు మంచం, చిన్న కూలర్ కూడా జీతాలు రాగానే ఆ వారంలోనే అమరాయి. బాబుతో పరుగులు తీసి ఆడుతున్న ప్రభుని, కిలకిలా నవ్వుతూ పరుగెడుతున్న బాబుని చూస్తూ సంతోషంగా అరుగుమీద జేరబడింది తన్మయి. ఇటువంటి ఆనందదాయకమైన రోజొకటి వస్తుందని తను కల్లో కూడా అనుకోలేదు. తనకు ఆపరేషను అయినప్పుడు చూడడానికి వచ్చినప్పుడు తండ్రి చేసిన రాద్ధాంతం గుర్తుకొచ్చింది.

"ఇతను నీకు భర్త కాగలడేమో గానీ, పిల్లాడికి తండ్రి కాగలడా?"

ఎక్కడో తన మనస్సులో ఆ మాట భయం భయంగా ఇప్పటి వరకూ తనని దొలుస్తూనే ఉంది. ఇక ఇప్పుడు తనకా బెంగ తీరింది. ప్రభు ఇంటికి వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ నిమిషం వదలకుండా వెంట వెంటే తిరుగుతూ కబుర్లు చెప్తూన్న బాబుని ఓపిగ్గా చూసుకుంటున్న ప్రభు మీద మనసంతా కృతజ్ఞత నిండిపోసాగింది.

"ఇది చాలు మిత్రమా!" అనుకుంది మనస్సులో.

★★★

రెండు వారాలు గడుస్తున్నా ప్రభు దిగులు తగ్గకపోయేసరికి "పోనీ, మీ అక్కయ్యకు ఉత్తరం రాయరాదూ? తనైతే అర్థం చేసుకుంటుందేమో" అంది తన్మయి

"ఊ..." అన్నాడు.

నాల్రోజుల్లో ఇంటికి వస్తూనే సాయంత్రం సంతోషంతో వెలిగిపోతూ ఉన్న ప్రభు ముఖాన్ని చూస్తూనే ఆనందపడింది తన్మయి.

"అక్క ఫోను చేసింది. నన్నేం బాధ పడొద్దని, అమ్మ, నాన్నలకి మంచి సమయం చూసి చెప్పి ఒప్పించే బాధ్యత తనదనీ చెప్పింది తెలుసా" అన్నాడు తన్మయిని ఎత్తుకుని గాల్లో గిరగిరా తిప్పుతూన్నంత పనిచేసి.

ఆ రాత్రి తన చిన్ననాటి కబుర్లు ఉత్సాహంగా చెప్పసాగేడు ప్రభు. అక్క, అన్నలతో తను గడిపిన చిలిపి బాల్యం గుర్తు తెచ్చుకుంటూ నవ్వుతున్న ప్రభు వైపు చూస్తూ "హమ్మయ్య" అని నిశ్చింతగా వెనక్కి జేరబడింది.

గది కిటికీ లోంచి వెన్నెల సరిగ్గా మంచమ్మీద పడుతోంది.

తన్మయి ఒళ్లో తల వాల్చి, ప్రశాంతంగా కళ్లు మూసుకుంటూ "తనూ! ఒక పాట పాడవూ!" అన్నాడు లాలనగా.

"రెల్లు పూలా పానుపు పైన జల్లుజల్లులుగా ఎవరో చల్లినారమ్మా వెన్నెల చల్లినారమ్మా...."

అని నెమ్మదిగా కృష్ణ శాస్త్రి గారి గీతం పాడసాగింది. గదిలో గోడగడియారం, పుస్తకాలు... అన్నీ తన్మయంగా వింటున్నట్టున్న లేత వెన్నెల వెలుగులో తన్మయి పెదవుల్ని చటుక్కున ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

పాట ఆగిపోయినా మాధుర్యం గదంతా పరుచుకుంది. సుతిమెత్తగా స్పృశిస్తున్న అతని సాంగత్యంలో తన్మయి వివశురాలై ఒదిగిపోయింది. ప్రభుతో గడిపిన ఆ తొలిరాత్రి జీవితంలో మొట్ట మొదటిసారి అత్యంత ఆనందాన్ని పొందింది తన్మయి. అదే చెప్పింది ప్రభుతో.

తన్మయిని తన కౌగిట్లో మరింత గాఢంగా దాచుకుంటూ "తనూ! మనిద్దరం ఎప్పుడూ ఒక్కటి. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ మనం విడిపోకూడదు. నాకు ప్రమాణం చెయ్యి" అన్నాడు.

"ఊ...." అంది మరింత తన్మయత్వంతో కళ్లు మూసుకుంటూ.

అవేళ్టి నుంచి అన్నీ అందమైన రాత్రుళ్లే అయ్యేయి.

★★★

ఆ వారాంతం నిద్ర లేవంగానే ప్రభు "యాదగిరి గుట్ట చాలా బావుంటుందట. వెళ్దొద్దామా? మా ఆఫీసులో కొలీగ్స్ చెప్పడం చాలా సార్లు విన్నాను. పైగా మనం ఇప్పటివరకూ ఎప్పుడూ ఎక్కడికీ వెళ్లలేదు కదా" అన్నాడు.

తలారా స్నానం చేసి కొత్తగా కొనుక్కున్న తెల్ల పంజాబీ డ్రెస్సు వేసుకుంది.

అద్దంలో చూసుకుంటూ "నీకు ఆరేళ్ల పిల్లడు ఉన్నడంటే ఎవరైన నమ్ముతరా మేడం" అన్న తాయిబా మాటలు గుర్తుకొచ్చి చిన్నగా నవ్వుకుంది.

బాబుని ముందు కూచోబెట్టుకుని బండి నడుపుతున్న ప్రభు నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి కూచుని అతని భుజమ్మీద నిశ్చింతగా తల వాల్చింది.

"ఎన్ని నాళ్ల కల ఇది!" జీవితంలో తననుకున్న ఒక్కొక్కటీ నెరవేరడానికి ఇప్పటికి సమయం ఆసన్నమయినట్లుంది.

దారి పొడవునా తాడి చెట్లతో నిజంగానే గోదావరి ప్రాంతంలా ఉన్న ఆ ప్రాంతాన్ని చూడగానే తన్మయికి ఆనందం రెండింతలయింది. తాటి ముంజులు, తేగలు, సీతాఫలాల బాల్యం గుర్తుకొచ్చింది. గోధూళి వేళ వనజ, తను డాబా మీద కూర్చుని గంటలు, రోజుల తరబడి చెప్పుకున్న అంతులేని కబుర్లు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. అప్పుడంతా భావి జీవితంలో అందమైన రోజుల కోసం తను కన్న కలలన్నీ ఇప్పుడు ప్రత్యక్షమవుతున్న విషయం వనజకు చెప్పాలి.

అదే చెప్పింది ప్రభుతో.

"ఉత్తరమేం ఖర్మ, నీకు మీ స్నేహితురాల్ని చూడాలని ఉంటే రాయచూరే వెళ్దొద్దాం. కానీ మీ వనజ వాళ్లింట్లో ఉండాలని మాత్రం చెప్పకు. నాకలా పరిచయం లేని ఎవరింట్లోనూ ఉండడం ఇష్టం ఉండదు. హోటల్ లో ఉందాం. మరో రెండు రోజులు సెలవు పెట్టుకుని ఆ చుట్టుపక్కల ఇంకేమైనా చూడడానికి ఉంటే అవి కూడా చూసుకుని వద్దాం" అన్నాడు.

తన్మయి ఆనందానికీ అవధులు లేవు. తన మనసెరిగి మసలుకునే సహచరుడు ప్రభు. దార్లో త్రోవ పక్క దేవగన్నేరు పూల చెట్టు దగ్గిర ఆపి, దోసిలి నిండా పూలు తీసుకొచ్చేడు. ప్రభుకెలా తెలుసు తనకిలా దోసిలి నిండా దేవగన్నేరు పూలంటే ఇష్టమని?! ఆ దోసిలిని అందుకుంటూంటే ఆ పూలన్నీ పై నుంచి కురుస్తున్నట్లు తన్మయత్వం కలగసాగింది. సంభ్రమాశ్చర్యాలతో ఆకాశం కేసి చూసింది.

కొత్తగా కొన్న కెమేరాతో త్రోవ పొడవునా ఫోటోలు తీసుకుంటూ, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ముగ్గురూ ఆలయానికి చేరుకునేసరికి పదకొండు గంటల వేళయ్యింది. ఇంత మంచి మనసున్న ప్రభు ఎప్పుడూ బావుండాలని మనసారా వేడుకుంది భగవంతుణ్ణి.

"ఎందుకీ గుళ్లో జనం బాగా పలచగా ఉన్నారో" అంది తన్మయి చుట్టూ చూస్తూ.

ఆలయంలో కొట్టిన కొబ్బరి చిప్పని ప్రాంగణం లో కూచుని చిన్న ముక్కలు కొట్టి ఇద్దరికీ చెరోటి ఇచ్చి తనూ కాస్త నోట్లో వేసుకుని స్తంభానికి జేరబడి కూచున్న తన్మయి పక్కనే చున్నీ మీద తల వాల్చేడు ప్రభు. బాబు అక్కడక్కడే చుట్టూ తిరుగుతూ ఆడసాగేడు. తన్మయి ప్రభు వైపే ఆరాధనగా చూసింది. ఎంత మంచి మనిషి ఇతడు! తను ఏ జన్మలో చేసుకున్న పుణ్యం వల్లనో ఇప్పటికి ఇతన్ని కలుసుకోగలిగింది.

రామదాసు కీర్తన జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"రామచంద్రుడితడు... రఘువీరుడు....కామిత ఫలములీయగలిగేనందరికీ"

హాయిగా కళ్లు మూసుకుంది. రెండు నిమిషాల్లో కళ్లు తెరిచే సరికి బాబు కనిపించలేదు. గాభరాగా ఒక్క ఉదుటున లేచి నిలబడింది.

ఆ అదురుపాటుకు కళ్లు తెరిచిన ప్రభు దిగ్గున లేచి చెమటలు కారుతున్న తన్మయిని చూస్తూనే "ఉండు, భయపడకు నేనటు వెళ్తాను, నువ్విటు చూడు" అంటు చప్పున కుడివైపుకు పరుగెత్తేడు. ఆలయం తలుపు దాటంగానే చిన్న చిన్న దుకాణాలు వరసగా ఉన్నాయి. జనం కొద్దీ మందే ఉన్నా చిన్న చిన్న దుకాణాల సందుల్లో ఏ మూలకి వెళ్ళేడో వెతికి పట్టుకోవడం చాలా కష్టం. తన్మయి ఆలయ ప్రాంగణంలో మైకులో ఎనౌన్సుమెంట్లు చేస్తున్న చోటికి చప్పున పరుగెత్తింది. అసలా గాభరాలో మైకు దగ్గిర కూచున్న అతను అడుగుతున్నా బాబు ఏ రంగు బట్టలు వేసుకున్నాడో చప్పున చెప్పలేకపోయింది. బుగ్గల మీద జారుతున్న కన్నీళ్లని తుడుచుకుంటూ తన చేతిలో ఉన్న కెమేరాలో ఫోటోల్ని వెనక్కి గబగబా తిప్పి చూస్తూ "నీలం రంగు నిక్కరు, ఎర్ర గళ్ల చొక్కా, ఆరేళ్ల పసివాడండీ, ప్లీజ్ త్వరగా అనౌన్సు చెయ్యండీ" అంది గాభరాగా.

అట్నించి ప్రభు బాబు దొరికేడా అంటూ పరుగెత్తుకు వచ్చి మళ్లీ మరో వైపుకి పరుగెత్తేడు. ఎవరైనా కావాలనుకుని ఎత్తుకుపోయేరా? కాళ్లల్లో సత్తువంతా పోయినట్లు కాళ్లు వణక సాగేయి, కడుపులో నుంచి హఠాత్తుగా నొప్పి ప్రారంభమై పోయి ఆయాసం వచ్చెయ్యసాగింది తన్మయికి. వేస్తూన్న ఒక్కో అడుగూ భారమైపోయి, నాలుక పిడచకట్టుకుపోసాగింది.

బయట బజారులో అటూ ఇటూ పిచ్చిదానిలా దిక్కులు చూస్తూ, కనబడ్డ వాళ్లందరినీ "ఏవండీ చిన్న బాబుని చూసేరా" అంటూ అడుగుతూ పరుగెత్తసాగింది.

మిట్ట మధ్యాహ్నమేమో ఎండ చుర్రుమని కాలుతూంది.

మధ్య మధ్యలో వెనక్కు తిరిగి ఆలయం వైపు చూస్తూ "భగవంతుడా! నా బాబుని నాకు చూపించు" అని రెండు చేతులూ ఎత్తి నమస్కరించసాగింది.

తన్మయి మొర ప్రభువు ఆలకించినట్లు ఎవరో గంట మోగించేరు.

సరిగ్గా అరగంట లో మైకులో ఎనౌన్సుమెంటు వినిపించింది. "అబ్బాయి దొరికేడు తల్లిదండ్రులు ఎక్కడున్నా రావాలి"

బాబుని చూస్తునే పోయిన ప్రాణం తిరిగొచ్చినట్లనిపించింది తన్మయికి.

ఏడుస్తున్న పిల్లాణ్ణి ఎత్తుకుని ముద్దులు కురిపించింది. "ఎటెల్లిపోయేవు నాన్నా, ఎటెల్లిపోయేవు, ఎప్పుడూ వెళ్లకేం" అంటూ.

తన్మయి భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి భయపడొద్దని గట్టిగా పట్టుకున్న ప్రభు "హమ్మయ్య" అని నిట్టూర్చేడు.

అంతకు ముందు కూచున్న చోటకే వచ్చి కూచుంటూ, "ఇంద మంచినీళ్లు తాగి కాస్త స్థిమిత పడు" అని తన్మయి జుట్టు సవరిస్తూ "ఎటెల్లిపోయేవురా?" అన్నాడు బాబుతో.

దూరంగా చూపిస్తూ "నాన్న" అన్న మాట వినీ వినడంతోనే పసివాడన్న విషయం కూడా మరిచి పోయి నెత్తి మీద గట్టిగా ఒక్క దెబ్బ వేసేడు.

ఆ కోపంలో చేతిలో కొబ్బరి చిప్ప ఉందన్న విషయం కూడా మర్చిపోయేడు. తన్మయి ఒక్క ఉదుటున బాబుని ఒళ్ళోకి తీసుకునేసరికే ఆలస్యం అయిపోయింది. తల మీద ఉన్న మెత్తటి మాడు ప్రాంతంలో తగిలిందేమో బొటబొటా రక్తం కారసాగింది.

"అయ్యో" అంటూ అప్పటికే ఏడ్చి ఏడ్చి జీరబోయిన గొంతుతో రోదిస్తూ " బుద్ధిలేదూ, చంటి పిల్లాడికి ఇలా నెత్తి పగలగొడతావా?" అని కీచుగా అరిచింది.

తప్పు తెలుసుకున్నవాడిలా స్థాణువులా కూచుండిపోయేడు ప్రభు. చున్నీ తీసి బాబు తలకి గట్టిగా కట్టి బాబునెత్తుకుని గబగబా బయటికి పరుగెత్తింది తన్మయి. వెనకే వచ్చిన ప్రభు ని "బండి తియ్యి, త్వరగా ఏదైనా హాస్పిటలుకి పోనియ్యి" అంది ఏడుస్తూ. అప్పటికే తమ చుట్టూ జనం పోగవుతారేమోనని భయపడుతూ ప్రభు వేగంగా పోనిచ్చేడు.

డాక్టరు పరీక్షగా చూస్తూ "బాగా లోతుకే తలిగింది. కుట్లెయ్యాల, గట్టు మీద నించి పడితె రాయి గిట్ల గుచ్చుకునుండొచ్చు" అన్నాడు.

ఏడుస్తున్న తన్మయి భుజం చుట్టూ అదిమి పట్టుకున్న ప్రభు చెయ్యి తన్మయికి తేళ్లు పాకినంత చికాగ్గా జలదరింపుగా అనిపించింది.

"నాలుగుదినాలు జర జాగ్రత్తగా ఉండుండ్రి, గీ మందులు వాడుండ్రి" అని కాగితం చేతికిచ్చేడు డాక్టరు.

బండి మీద ఎక్కుతూ "ఇప్పుడే చెప్తున్నాను. ఇక మీదట పిల్లాడి మీద ఎప్పుడైనా చెయ్యి వేసావంటే మర్యాదగా ఉండదు జాగ్రత్త" అంది గట్టిగా.

బండి మీద మధ్యలో కూర్చున్న బాబు దారంతా తల్లిని కావలించుకుని ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు. బాబు రక్తంతో తన్మయి తెల్ల డ్రెస్సు ఎర్రగా మారింది. ఇంటికెలా వచ్చి పడ్డారో తెలీలేదు తన్మయికి. నిద్రపోతున్న బాబు పక్కన పడుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడవ సాగింది. ఎంతో మంచి వాడనుకున్న ఇతనికి పసివాడితో ఎలా ఉండాలో ఆ మాత్రం ఇంగితజ్ఞానం లేదా? ఆ రాత్రి ప్రభు తలుపు జేరవేసి తన చాప తీసుకుని బయటికి వెళ్లిపోయేడు. కనీసం క్షమించమని అడగలేదు కూడా. ఒక్క సారిగా తన్మయికి అతని మీద అసహ్యంతో బాటూ, భయం కూడా కలగసాగింది.

నిద్దట్లో అమ్మా.. అమ్మా.. అని మూలుగుతున్న బాబు తలమీద నిమిరి "లేదు నాన్నా తగ్గి పోతుంది, ఇంకెప్పుడూ ఇలా జరగనివ్వను" దృఢంగా అంది తన్మయి.

★★★

మర్నాడు బాబు ముందులా ప్రభు దగ్గరకు వెళ్లకపోవడాన్ని గమనించింది తన్మయి.

"ఏమ్మా, ఇంకా భయపడుతున్నావా?" అంది లాలనగా.

బేలగా తలూపి "అమ్మా, నాన్న కావాలి, డాడీ వొద్దు" అని ఏడుపు లంకించుకున్నాడు బాబు.

ఖిన్నురాలై గోడకి జేరబడి కూచుండి పోయింది తన్మయి.

"తప్పు నాన్నా, అలా అనకూడదు. ఇంకెప్పుడూ నాన్న కనబడితే వెళ్లకు. అతను కావాలని అనకు. డాడీ నువ్వు కనిపించలేదని గాభరాలో కొట్టేడు. అయినా ఇంకెప్పుడూ నిన్ను కొట్టనివ్వను కదా నేను" అని ఏడుస్తూ గుండెలకు హత్తుకుంది.

ఇక ప్రభు సంగతి సరేసరి. ఆ రోజు నించి బాబుని చేరదియ్యడం మానేసేడు. అయినా పసివాడికేం తెలుసు? తప్పు తను చేసి, పసివాణ్ణి శిక్షిస్తున్న అతని ప్రవర్తన అర్థం కాక సాయంత్రం ప్రభు వస్తూనే నిలదీసింది.

బదులుగా "వాడు చేసిన పనేమైనా బావుందా? అయినా నువ్వే కదా నాకు వీడితో ఇక ఏ సంబంధం వద్దన్నట్టు మాట్లాడేవు. చాలు. ఇక మీదట వాడికీ, నాకూ ఏమీ సంబంధం లేదు" అన్నాడు విసుగ్గా.

"అదా నేను మాట్లాడింది, సరిగా గుర్తు తెచ్చుకో, నువ్వేం చేసేవో, నేనేం అన్నానో" అంది తను కూడా చికాగ్గా.

"వద్దు తల్లీ వద్దు, నువ్వే నీ కొడుకుని పెంచుకో, నాకీ బంధమూ వద్దు, బాధ్యతా వద్దు" అని నమస్కరించేడు.

తన్మయి వెర్రిదానిలా గాల్లోకి చూస్తూ ఉండి పోయింది. తండ్రి చెంపమీద కొట్టి మరీ నిలదీసి అడుగుతున్నట్లు అనిపించసాగింది.

"ఇతను నీకు భర్త కాగలడేమో, కానీ వీడికి తండ్రి కాగలడా?"

------------ .

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments